

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: V. K. N., narozený „X“, státní příslušnost Vietnam
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2017, č. j. MV-61057-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2017, č. j. MV-61057-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23. 3. 2017, č. j. OAM-707-15/TP-2017, jímž bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu, neboť k jejímu podání na území České republiky nebyl oprávněn. Současně se zrušením žalobou napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v úvodu žaloby konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vzhledem k okolnostem případu rovněž za nepřiměřené a nepřezkoumatelné. Správní orgán I. stupně podle něj zastavil řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu proto, že k jejímu pobytu na území nebyl žalobce oprávněn, jelikož zde v rozhodné době pobýval pouze s ohledem na přiznání odkladného účinku jeho žaloby. Žalobce však v době podání žádosti dne 16. 1. 2017 disponoval vízovým štítkem opravňujícím jej k dlouhodobému pobytu s platností od 14. 9. 2016 do 12. 3. 2017, dle svého názoru tak k podání žádosti na území byl. Správní orgán I. stupně se ale otázkou právních důsledků pobytového štítku ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. Pokud pak v této souvislosti argumentoval nálezem Ústavního soudu II. ÚS 1260/07, činil z něj podle žalobce nesprávné závěry, neboť nález pouze poukázal na skutečnost, že odklad vykonatelnosti na základě přiznání odkladného účinku žalobě má účinky *ex tunc* od vydání žalobou napadených rozhodnutí, která tak nelze vynucovat, odejmutá oprávnění naopak zůstávají prozatím zachována. Obdobně nejsou na věc dopadající ani závěry učiněné v rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 29. 8. 2014, č. j. MV-101821-5/SO/sen-2014, neboť se týkají pouze podávání nových žádostí o udělení dlouhodobého pobytu, nikoliv žádostí o udělení povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
3. Cizinec je přitom oprávněn se dle názoru žalobce v důsledku přiznaného odkladného účinku zdržovat na území po celou dobu soudního řízení a pouze v případě zamítnutí žaloby tato oprávněnost končí. Pokud je tedy podmínkou povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců nepřetržitý pobyt 5 let na území a ze zákona nevyplývá nic o tom, že by přiznáním odkladného účinku žalobě docházelo k jeho přerušení, byl žalobce dle svého mínění oprávněn žádost podat. K tomu sice žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že překlenovací štítek žalobci toliko osvědčoval oprávněnost pobytu na území do doby nabytí právní moci rozhodnutí soudu, nikoliv mu umožňoval podat žádost o povolení k trvalému pobytu, daný názor ale žalobce považoval za nesprávný a nemající oporu v zákonných ustanoveních. V této souvislosti žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, sp. zn. 2 Afs 77/2005, či ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. 5 As 17/2008, dle nichž má odkladný účinek takové účinky, jako by napadené rozhodnutí vůbec nebylo vydáno. Na základě uvedeného pak žalobce zastával názor, že v případě přiznání odkladného účinku je napadené rozhodnutí pravomocným pouze po formální, nikoliv materiální stránce, a pobyt cizince lze považovat za pobyt ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, u něhož se dle § 68 odst. 6 zákona uplatní tzv. fikce pobytu.
4. Závěrem žalobce konstatoval, že zdůvodnění postupu správních orgánů o tom, že nebyl oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu, považuje za nedostatečné, neurčité a tedy nepřezkoumatelné. V době podání žádosti pobýval na území České republiky nepřetržitě po dobu téměř 10 let, proto k danému úkonu oprávněn dle svého názoru nepochybně byl, a žalobou napadená rozhodnutí je nutné považovat za rozporná nejen s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců, ale i s čl. 10 odst. 2 Listiny

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

základních práv a svobod či čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky pro odůvodnění rozhodnutí, přičemž se v něm vypořádal jak s námitkami žalobce, tak konstatoval, z jakých důvodů je považuje za nedůvodné a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladů právních předpisů. Z tohoto důvodů žalovaný na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu odkázal.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s takovýmto projednáním udělil svůj souhlas a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 16. 1. 2017 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého pobytu na území, k níž mimo jiné předložil svůj cestovní doklad s vyznačeným oprávněním pobývat na území České republiky v období od 14. 9. 2016 do 12. 3. 2017.
9. Správní orgán I. stupně si proto vyžádal výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území, z něhož zjistil, že žalobci bylo v minulosti opakovaně uděleno dlouhodobé povolení za účelem podnikání, naposledy s účinností do 15. 10. 2014. Před uvedeným datem si žalobce podal novou žádost o prodloužení povolení, jež však bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 10. 2014, č. j. OAM-38421-9/DP-2014, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 6. 3. 2015, č. j. MV-170866-5/SO-2014, zamítnuto s ohledem na pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu. Dále ze správního spisu vyplynulo, že proti uvedeným rozhodnutím podal žalobce žalobu, již byl přiznán odkladný účinek.
10. Dne 23. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně shora vymezené usnesení, jímž řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu zastavil. Proti tomuto rozhodnutí pak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno výše.

11. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce týkající se tvrzené nepřezkoumatelnosti odůvodnění co do oprávněnosti podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
12. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
13. V daném případě formuloval žalobce námitku týkající se jím tvrzené nepřezkoumatelnosti žalobou napadených rozhodnutí toliko obecně, aniž by uvedl, v čem měly nedostatky správních orgánů konkrétně spočívat. Kromě toho se v celém obsahu žaloby věnoval argumentaci vyvracející jednotlivé závěry, jež správní orgán I. stupně a žalovaného vedly k zastavení řízení o podání jeho žádosti – již jen z toho je proto zřejmé, že správní orgány musely svůj postup konkrétním způsobem zdůvodnit. Přesto se však soud námitkou přezkoumatelnosti zabýval a po stránce obsahové hodnotil odůvodnění obou napadených rozhodnutí.
14. V této souvislosti je nutné v první řadě konstatovat, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, dostupný na www.nssoud.cz), neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 (dostupném na www.nssoud.cz), „[v]ýrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, se při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, bude výsledkem buď rozhodování automatického anebo rozhodování svévolného. Automatizmus příslušná právní norma nezakládá, svévole je pak naprosto nepřípustná [...]. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“
15. Po přezkoumání žalobou napadených rozhodnutí soud uvádí, že ve vztahu k důvodům zastavení řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu podané na území České republiky obsahují odůvodnění správních orgánů obou stupňů jednoznačně vymezení úvah, kterými se řídily a stejně tak i zcela jasné, logické a srozumitelné argumenty, pro které měly námitky žalobce za nepřípustné. Zejména rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak obsahuje i odkazy na judikaturu soudů a další podpůrná rozhodnutí správních orgánů na úseku cizineckého práva. Soud v této souvislosti upozorňuje, že na tomto místě neposuzuje, zda lze uvedené závěry správních orgánů hodnotit jako souladné s právní úpravou, či nikoliv, neboť to je předmětem jiné žalobní námítky. Pouhý fakt, že s nimi žalobce nesouhlasí, však ještě porušení povinností vymezených ve správním řádu nezakládá. Co se týče naplnění požadavků stanovených § 68 odst. 3 správního řádu je ale nutné považovat odůvodnění k dané problematice za dostatečné, a tedy i plně přezkoumatelné. Námitka žalobce je tudíž nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Dále se již soud zabýval posouzením samotných důvodů, pro které došlo ze strany správního orgánu I. stupně k zastavení řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu.
17. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.
18. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
19. Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu, na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu nebo během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5, jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě 5 let; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.
20. Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že usnesením se řízení o žádosti zastaví, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
21. Předmětem sporu mezi účastníky v dané věci je, zda byl žalobce oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého pobytu, resp. zda v rozhodné době ve smyslu § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců disponoval platným dlouhodobým vízem, povolením k dlouhodobému pobytu či některým z dalších tímto ustanovením předpokládaných pobytových titulů. Jak již přitom uvedl soud v souhrnu spisového materiálu poskytnutého ze strany správních orgánů, v projednávaném případě je nepochybné, že ke dni 16. 1. 2017, kdy žalobce žádost podal, mu rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 10. 2014, č. j. OAM-38421-9/DP-2014, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 6. 3. 2015, č. j. MV-170866-5/ SO-2014, nebylo prodlouženo předchozí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Na druhou stranu však byly účinky uvedených rozhodnutí pozastaveny v důsledku žalobcem podané žaloby, již byl na jeho žádost soudem přiznán odkladný účinek. Jádrem posuzovaného tak bylo, zda lze mít za to, že s ohledem na odklad účinnosti rozhodnutí bylo možné považovat žalobce za cizince nadále disponujícím uděleným povolením k dlouhodobému pobytu.
22. Uvedenou otázkou se již opakovaně zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. Ten např. v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Azs 54/2018-27 (dostupném na www.nssoud.cz), ve skutkově obdobném případě konstatoval, že podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců mohou žádost o povolení k trvalému pobytu podávat pouze cizinci, kteří disponují povolením k dlouhodobému pobytu na území České republiky (a několika dalšími předpokládanými pobytovými tituly). S tím následně souvisí i otázka případného prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud totiž cizinec v souladu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o prodloužení požádá ještě před ukončením jeho platnosti, je nadále s ohledem na ustanovení § 47 odst. 4 zákona oprávněn na území pobývat legálně po Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dobu, kdy je řízení o žádosti vedeno. Oprávněnost jeho pobytu je totiž založena na základě fikce, a to až případně do dne, kdy nabyde právní moci rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, v důsledku čehož cizinec již žádným pobytovým oprávněním nedisponuje. Na uvedeném pak nemůže změnit ani skutečnost, že je ve věci proti rozhodnutí o neprodloužení povolení podána správní žaloba, jíž je následně přiznán odkladný účinek.

23. Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném rozhodnutí dále doplnil, že „[n]azíráním na rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jako by nebylo vydáno (skrze optiku odkladného účinku), by se totiž stěžovatel mohl ocitnout toliko ve stavu fikce přechodného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců [pozn. zdejšího soudu – dnes § 47 odst. 4]. Smyslem této fikce je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, tedy toliko, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území. Na základě této fikce však nelze rozhodovat v dalších řízeních, čehož se stěžovatel *de facto* domáhal. Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že: ‚k tomu, aby bylo možné považovat žádost stěžovatele o trvalý pobyt za oprávněnou, je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Jelikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 2 [§ 47 odst. 4] zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění podmínky uvedené v § 69 odst. 5 věty před středníkem zákona o pobytu cizinců hovořit.‘ (srov. rozsudek ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015-44).“ A právě v posledně Nejvyšším správním soudem citovaném rozhodnutí je dále tato argumentace rozvedena tak, že důvodem pro zužující výklad je spatřována „nejen v gramatickém znění či v účelu a smyslu všech dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale i v brozících nežádoucích důsledcích, k nimž by účelové podávání opakovaných žádostí vedlo. Ačkoli zdejší soud připouští, že v některých případech může výše nastíněný výklad vést k jisté tvrdosti vůči dotčenému cizinci (zejména tam, kde se poměry cizince změní teprve v době trvání fikce oprávněného pobytu), faktickou nemožnost realizace správního vyhoštění v důsledku ‚nekončící fikce oprávněného pobytu‘ vyhodnotil jako natolik nežádoucí a s veřejným pořádkem kolidující konsekvenci, že je nucen trvat právě na předestřené výkladu výše zmíněných právních předpisů.“ V rozsudku ze dne 29. 3. 2017 č. j. 8 Azs 11/2017-32 (dostupném na www.nssoud.cz), konečně Nejvyšší správní soud doplnil, že fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není skutečným povolením k pobytu. „Takový pobyt na území však – ač oprávněný – není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly a nikoli umožnění procesního ‚zacyklení‘ pobytových žádostí a prakticky neukončitelného pobytového oprávnění.“
24. V právě projednávané věci je zřejmé, že žalobce naposledy disponoval povolením k dlouhodobému pobytu dne 15. 10. 2014. V důsledku jím podané žádosti o prodloužení se však povolení považovalo ve smyslu fikce dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců za platné i nadále po dobu vedení řízení, a to až do dne 6. 3. 2015, kdy bylo po zamítnutí žádosti o prodloužení taktéž negativně rozhodnuto o žalobcem podaném odvolání (resp. k tomuto následku došlo až dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, to však ve vztahu k projednávané věci není podstatné). Protože pak žalobce dne 16. 1. 2017 podal novou žádost, avšak již o povolení k trvalému pobytu, je nepochybné, že tak učinil v době, kdy již žádným pobytovým oprávněním nedisponoval. Přitom platí, že jak již dovodil Nejvyšší správní soud ve shora citované judikatuře, fikci další – prodloužené – platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu nemohlo způsobit ani vyhovění návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, kterou proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti podal. Odkladný účinek tak pouze pozastavil následek spočívající v neprodloužení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povolení k dlouhodobému pobytu, což však není možné považovat za stejnou situaci, jako by žalobce disponoval „skutečným“ povolením, jež by jej opravňovalo podat žádost o povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. S tímto názorem přitom není v rozporu ani žalobcem citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, ta se však týká pouze dopadů odkladného účinku na žalobou napadené rozhodnutí, nikoliv jiných následků, které by z ní měly dle názoru žalobce plynout ve vztahu k možnosti podat žádost o povolení k trvalému pobytu. Uvedená námitka je tudíž nedůvodná.

25. Závěrem soud krátce konstatuje, že pokud žalobce v souvislosti s fikcí pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců odkazoval taktéž na § 68 odst. 6, není zřejmé, co tím měl na mysli. Ustanovení § 68 totiž odstavce 6 neobsahovalo v žádném svém znění, a to včetně aktuálního. Stejně tak jestliže žalobce považoval napadená rozhodnutí za rozporná s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy, tedy s právem na ochranu soukromého a rodinného života, nijak tuto svou námitku nerozvedl, a soud proto nemohl dovodit, v čemž by případný zásah do tohoto práva měl spočívat. V tomto smyslu je třeba připomenout, že obsah a kvalita žaloby předurčuje následný obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42, dostupné na www.nssoud.cz). Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely – tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem. Je naopak odpovědností účastníka, aby v žalobě specifikoval skutkové a právní důvody, pro které rozhodnutí správních orgánů napadá.
26. Jak dále ve vztahu k této problematice uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 (dostupném na www.nssoud.cz), „[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Uvedenou povinnost precizace žalobních tvrzení ale žalobce ve vztahu k tvrzenému porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy nesplnil, a soud se proto touto námitkou dále nezabýval.
27. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného či správního orgánu I. stupně neshledal důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
28. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. července 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)